

denne har sendt en skriftlig Anmeldelse af sin Kandidatur frem med Postvæsenet under saadanne Forhold, at den ganske vist er kommen Modtageren noget for sent i Hænde, men dog er bleven afsendt med Postvæsenet rettidigt fra Kandidatens Side. Den Fejl, der er begaaet af Søren Nørsgaard i Halvrimmen, er saaledes langt mindre end den Fejl, der blev begaaet af Tang i Svendborg, og man maa derfor drage den Slutning, at Formanden for Valgbestyrelsen i Halvrimmen langt snarere burde have modtaget Søren Nørsgaards Kandidatur, end Formanden i Svendborg burde have modtaget Tangs Kandidatur. Men Valget i Svendborg er blevet godkendt af Folketinget, og derfor burde Folketingets Standpunkt ogsaa her være det, at man sagde til Formanden i Halvrimmen, at han havde baaret sig urigtigt ad.

Det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) kunde ikke forstaa, at der var nogen god Grund til, at dette Valg skulde gaa om. Der er dog een god Grund dertil, nemlig den, at hvis dette Valg bliver godkendt uden videre af dette høje Ting, saa afskære vi herved for første Gang i hele vor parlamentariske Historie Vælgerne i en Valgkreds fra at kunne afgive Stemme paa den, de ville, af de Kandidater, der have været fremme under Valgforhandlingen, og som ønske at staa fremme paa Valgdagen, og det gøre vi ved en Beslutning af dette høje Ting. Dette bør man ikke gaa til uden en Smule Forsigtighed og uden vel at have overvejet det.

Der bliver saa sagt, at Nørsgaard kunde have sendt Anmeldelsen i et anbefalet Brev og ofret de 15 Øre, som et anbefalet Brev kostede mere end et almindeligt Brev. Men det vilde ikke have betydet det mindste, om han havde afsendt Brevet som anbefalet Brev, naar det dog var blevet forsinket, og ogsaa et anbefalet Brev kan blive forsinket. Det, det drejer sig om, er kun, om han har afsendt sit Brev rettidigt, og det har han gjort.

Det er en tom Paastand af det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), at Loven her er sket Fyldest. Det er ganske uberettiget, at det ærede Medlem paastaar det som noget, der er vist og sikkert. Thi det er netop det, hele Spørgsmaalet drejer sig om her: Er Loven sket Fyldest eller ej? Og vi kræve ikke andet fra vor Side end en Undersøgelse af dette Spørgsmaal, en ordentlig og grundig Undersøgelse af, om Loven er sket Fyldest, og saa en retfærdig Afgørelse af Sagen, efter at den er bleven ordentligt under-

søgt og vel overvejet. Det, vi forlange, er blot, at man ikke her skal gaa til en forhastet Afgørelse. Hvorfor skal alt dette ske saa hæsblæsende? Det kunde dog nok gaa an, om der gik 8—10 Dage, inden dette Valg blev godkendt. Der sker ikke den allermindste Skade for nogen derved. Men der synes jo at gøre sig en vis Ængstelse gældende for at lade denne Sag ordentligt overveje, naar man fra visse Sider i dette Ting kræver en ganske forhastet Afgørelse i denne Sag.

Om Loven er sket Fyldest eller ikke, er det, vi skulle have undersøgt, og det, der skal overvejes. Og naar vi for vor Opfattelse, at Afsendelse gennem Postvæsenet er tilstrækkelig, kunne anføre et Argument som det, der ligger i selve Indenrigsministerens Fortolkning af den kommunale Valglov, som med langt større Bestemthed end Valgloven til Rigsdagen kræver en Indlevering af Kandidatlisten til selve Valgbestyrelsens Formand, men som dog Indenrigsministeren fortolker saaledes, at „Afsendelse pr. Post maa være tilstrækkelig“, saa have vi dog ogsaa Grund til at sige, at dette Ting bør undersøge, hvorvidt ikke ogsaa Afsendelse pr. Post er tilstrækkelig, naar man skal anmelde sin Kandidatur til et Folketingsvalg. Det var i den Henseende af Interesse, synes jeg, og saa at faa oplyst, hvor mange af Kandidaterne ved sidste Folketingsvalg der har anmeldt deres Kandidatur gennem Postvæsenet. Det skulde ikke forbavse mig, om man kom til det Resultat, at det var et overordentlig stort Antal af Kandidaterne ved Folketingsvalget, der benyttede Postvæsenet ved Anmeldelsen af deres Kandidaturer. Det er dog den naturligeste og ligefremmeste Maade at gøre det paa, og hidtil har man heller ikke haft den Opfattelse, som er kommen til Orde fra Ministerens og Overpostmesterens Side, at det danske Postvæsen skulde være en saaa upaalidelig Institution, at man ikke kunde betro den Slags vigtige Breve til det.

Men desuden er selve Loven om Valg til Rigsdagen affattet paa en saadan Maade, at den tydelig tilkendegiver, at alle vigtigere Spørgsmaal med Hensyn til Valgets Gyldighed ikke skulle afgøres af nogen anden Autoritet end selve Folketinget. Valgbestyrelsens Formand maa og skal i Henhold til Loven være ganske overordentlig forsigtig med, hvilke Bestemmelser og Beslutninger han tager. Der staar saaledes i § 31: „Kandidaten behøver ikke for Valgbestyrelsen at godtgøres sin Valgbarhed. Fremkommer ved Valg-